

PsittaScene Vol. 24 nr 2, maj 2012
Översättning Tiina Håkans/Lars Persson
www.parrots.org
sweden@worldparrottrust.org

Innehåll

- 2 Från direktören - Jamie Gilardi
- 3 Verkliga färger – mysteriet med ädelpapegojans färger
- 8 Att hjälpa de afrikanska gråpapegojorna – Kongo och Kamerun
- 12 Länge leve papegojan – livslängd hos sällskapspapegojor
- 16 Parrot Lovers-kryssningen 2011
- 18 PsittaNytt – papegojhändelser och nyheter
- 19 WPT-kontakter
- 20 Papegojor i det fria – dubbelörad fikonpapegoja

Från direktören

Framsteg då det gäller bevarande av papegojor görs på många sätt och jag är glad att visa två färskta exempel. Genom bidrag från många bevarandeexperter och fältbiologer, som inkluderar flera från WPT, har tre papegojarter lagts till den röda listan med globalt hotade fåglar, två grå och en grön.

Som du kan läsa i detta och i flera tidigare nummer av *PsittaScene* förblir den afrikanska gråpapegojan under stort handelstryck. Dessa fåglar fanns i ett stort område från Guinea Bissaus atlantkust och 5 000 km över Ekvatorialafrika till centrala Kenya. Nu är Timnejakon utrotad i den större delen av detta område. Situationen för gråpapegojan i Kongo är bättre men är utrotad från hela eller nästan hela Kenya, Tanzania, Rwanda och Uganda. Det var hög tid att dessa två fick uppmärksamhet från bevarandeexperter så vi är nöjda över att båda arterna höjdes till sårbara av IUCN, "International Union for Conservation of Nature".

I Centralamerika finns det en stor efterfrågan på gulnackade amasonpapegojor som har minskat dramatiskt i antal senare år. De senaste två åren har jag åkt längs Guatemalas, El Salvadors, Honduras och Nicaraguas havskuster som tidigare var starka tillhåll för gulnackad amason. Med ett par undantag har dessa fåglar helt enkelt försvunnit. Det kommer att bli en utmaning att rädda de gulnackade liksom gråpapegojerna. Det är dock en bra början att inse att det är ett allvarigt problem så det är ett stort framsteg att denna art också lades till röda listan.

Ett stort arbete ligger dock framför oss men för tillfället är vi nöjda att förmedla dessa goda nyheter som rör dessa tre fantastiska arter med stor förmåga och fallenhet att tala.

Jamie Gilardi

FRAMSIDAN En ädelpapegojhona (*Electus roratus*) glänser vid ingången till sin bohåla. Håligheter med kvalitet är svåra att finna och försvaras envetet. Ädelpapegojan är känd för sin omvända färgdimorfism. Detta liksom många andra av deras unika beteenden är direkt relaterat till bristen på hållrum för bon av bra kvalitet med skydd för väder och vind. © Steve Murphy

BAKSIDAN *Från fotografen:* Fikonpapegojan är den enda australiska fågeln som karvar ut sin egen hålighet i ett träd helt och hållet från början vilket troligen förklarar varför de så helhjärtat försvarar sitt bo nära andra kommer alltför nära. Denna fikonpapegoja är en hona av arten dubbelörod fikonpapegoja (*Cyclopsitta diophthalma marshalli*). Hon satt still vid ingången till boet och lät mig använda en lång slutartid i det dunkla regnskogsljuset. © Steve Murphy

Verkliga färger - Att förstå de ekologiska och evolutionära krafterna bakom ädelpapegojans unika färgsättning.

Av Rob Heinsohn

Då jag nådde taket på regnskogen insåg jag att plötsligt var allting under mig. Fåglarna och fjärilarna flög iväg och den kalla brisen i ansiktet kändes underbar.

Att klättra ovanför den heta och fuktiga regnskogen vid Cape York Peninsula, den nordligaste punkten på den australiska kontinenten, var en uppiggande erfarenhet. Det är ett privilegierat perspektiv som inte många människor får uppleva men något som jag hade lyckan att uppleva vid många tillfällen under en tio års period. Jag observerade då den förunderliga ädelpapegojan (*Electus roratus*) då den flög fram och tillbaka. Detta involverade klättrande antingen för att nå bohåligheterna upp till 30 meters höjd ovanför marken eller att sitta långa obekväma dagar på en hög träplattform för att bara observera. Den första tiden var jag höjdrädd men efter den första säsongen hade jag bemästrat min rädsla och den ersattes av ett beroende av spänningen att upptäcka dessa fantastiska fåglars hemligheter.

Död åt hanungar!

Från början av projektet insåg jag något olycksbådande i att några ungar dödades. Ädelpapegojan lägger nästan alltid två ägg men redan vid första klättringen till ett bo efter det att äggen kläckts så var det endast en unge i boet. Det visade sig att den saknade ungen

nästan alltid var en hane. Honorna kastade i en våldsam könsspecifik akt ut flera av ungarna av hankön ur boet inom dagar efter kläckningen. Ibland fann vi de små kropparna i boet, på kanten av boet eller på marken under trädet med bitmärken från papegojor på baksidan av deras huvud eller nackar.

Det rimliga skälet till detta grymma beteende framstod snart klart. Dödandet hände endast i bon av låg kvalitet. Dessa bon är utsatta för översvämning under svåra stormar och ger honorna endast en kort tid för häckning. Det visar sig att ungarna av hankön lämnar boet fortare än de av hankön så under dessa förhållanden är det faktiskt fördelaktigt att göra sig av med en hanunge. Detta tillåter dem att skynda på hela häckningen och avkorta perioden och då föda åtminstone en unge innan regnen kommer.

Människor är de enda kända andra djur som dödar sin avkomma på grund av könet. Detta är troligen inte möjligt normalt hos fåglar eftersom hon- och hanungar är så lika. Ädelpapegojor är dock högst speciella eftersom ungarna får sin vuxna fjäderdräkt direkt och till och med innan de får fjädrar så kan könet tydligt igenkännas genom sina färger på dunen. De unga hanarna har ljust grå dun och honorna har mörkt grå. Det tycks som om föräldraparet använder sig av denna ovanliga förmåga att skilja på könet och på detta sätt välja vilken unge som ska behållas och vilken som ska dödas. Teoretiskt kan dödandet av alltför många ungar av hankön leda till svårigheter för honorna att senare i livet bilda par. Frågan om balans är delikat men det är endast honor med verkligt dåliga bohålor som begår detta könsbaserade barnamord.

Mysteriet med ädelpapegojorna

ÄDELPAPEGOJORNAS TENDENSER TILL ATT DÖDA UNGAR är bara en av flera bisarra beteendetendenser i en lång lista och de flesta relaterar till deras färger. Faktum är att få fåglar har förbryllat forskare mer! En av 1900-talets stora evolutionsbiologer, professor Bill Hamilton vid Oxford University brukade visa en bild i sin bildserie av en ädelpapegojhane och hona under sina lektioner. Hanen var lysande grön och honan fantastiskt röd. Evolutionsläran har mycket att säga om varför ett kön bland fåglarna ofta är fantastiskt färgad men det är något förbryllande vad som hänt med denna art. Ingen annan fågel är så otroligt vacker på så olika sätt. Hamilton slutade sitt tal med att säga "när jag förstår varför ett kön är rött och det andra grönt så är jag redo att dö".

Hamilton var ganska förbryllad över varför hanar av ädelpapegojan ser ut som honor och tvärtom. De två könen är faktiskt så olika att man längre trodde att det var två olika arter och till och med de främsta 1800-talsexperterna lurades. Det var inte förrän 100 år efter fåglarnas upptäckt som de förenades under samma namn.

Ädelpapegojor har varit populära som sällskapsfåglar, men det har inte förekommit några fältstudier på dessa fåglar tills dess att vår forskning startade 1997. Det är förståeligt eftersom få fåglar ger fältarbetare sådana logistiska svårigheter. Ädelpapegojor lever högt upp i de översta delarna i regnskogen på Nya Guinea, väster om Moluckerna, öster om Bismarckarkipelagen och Salomonöarna och också på den yttersta spetsen av Cape York Peninsula i norra Australien. Deras bohålor ligger mycket högt (20-30 m) och otillgängligt och fåglarna är anmärkningsvärt försiktiga. Det var ett våghalsigt ögonblick då jag beslutade mig för att lösa mysteriet med ädelpapegojorna.

Ädelpapegojorna fann troligen sin väg till norra Australien från sin urgamla hemplats på Nya Guinea för tusentals år sedan då havsnivåerna var lägre och de två landmassorna var förenade. Det första boträdet vi tog oss an vid Iron Range National Park på Cape York Peninsula var det remarkabla "Smuggler's Fig"- ett mycket stort exemplar av fikonträdet "Green Fig" (*Ficus albipila*). Detta majestätiska gamla träd (nu tråkigt nog fallet) hade rostiga metallspikar som stack ut från stammen som ett minne från de trista dagar då bon plundrades och var ett mikrokosmos av det vilda livet på Cape York. I stammens olika hålrum så fanns 17 ädelpapegojor spridda i tre olika häckningsgrupper, två par av större gultofskakadua (*Cacatua galerita*) och hålrum för viloplats åt fladdermöss. Dess krona var dekorerad med en fantastisk koloni av metallglansstarar (*Aplonis metallica*) och en mängd bon som hängde från de övre grenarna. Ett par av australisk gråhök (*Accipiter novaehollandiae*) hade alla dessa varelser som byte och en stor grå orm (*Stegonotus cuculatus*) väntade på marken på nedfallande ungar.

En bra hållighet är svår att finna

Vi tillbringade lång tid av vår forskningstid med att röra oss mellan och klättra i 40 spridda boträd. Fastän vi närmade oss bona med stor försiktighet möttes vi ofta av vilda skrik från honorna och som då lämnade sina bon. Under våra besök satt de vanligen i närliggande träd men förflyttade sig snabbt till sina bon med ägg och ungar då vi lämnade platsen. Utan ett sådant tillåtande beteende från fåglarna hade vår forskning inte varit möjlig.

EN AV VÅRA FÖRSTA UPPTÄCKTER var att honorna i stort sett aldrig lämnar närheten till sina bon under den långa häckningsperioden (6-10 månader). De sitter i sina bohålor och deras praktfulla huvuden sticker ut och iakttar omvärlden åtminstone en månad innan de lägger sina ägg som vanligen är i augusti till september. Honorna svarar sedan för ruvningen och matningen av de små ungarna. De skiljer sig från nästan alla andra papegojor i det att de vägrar lämna bohålet när ungarna är större. Även efter det att ungarna är flygga återvänder honorna till sina bon varje dag för att försäkra sig om att ingen annan tagit boet i besittning. En hona som har ett bra bo har inget annat val än att vara nära och försvara det från andra. Bråk uppstår ofta mellan honorna och de slåss till och med med dödsförakt för att försvara sin dyrbara resurs. De kan vara på plats under så lång tid för att undvika plundring eftersom de matas av flera hanar.

HONORNA KRÄVER STORA HÅLRUM i höga växande träd för att häcka men användbara hålrum är få och det är långt emellan dem. I detta ligger det första problemet att lösa i ädelpapegojmysteriet eftersom mycket av den omvända färgsättningen hos ädelpapegojor (och andra bisarra beteenden såsom att döda några ungar som beskrivits tidigare) beror slutgiltigt på knappheten på bohåligheter. Bohål är typiska i mycket stora växande regnskogar. Faktum är att 75 % av våra kända boträd endast finns i tre huvudsakliga träsorter: fikon (*Ficus sp.*), en sorts tall (*Alstonia sp.*) och bönträd (*Castenospermum australe*). De träd som används för häckning kan tydligt ses från luften, eftersom de är betydligt högre än omgivande träd.

GENOM ATT ANVÄNDA LÄTTA FLYGPLAN utförde vi omfattande studier från luften för att hitta potentiella boträd i regnskogarna i och omkring Iron Range National Park och fann att det endast fanns något hundratal träd i hela regionen, vilket utgör ca hälften av det australiska ädelpapegojhabitatet. Vi fann som mest ett passande boträd per kvadratkilometer i regnskogen.

TRÄD LÄMPLIGA FÖR BON ÄR INTE BARA SÄLLSYNTA men många av hålrummen är omöjliga att använda för häckning eftersom de översvämmas vid kraftiga regn. När det händer kan även stora ungar drunkna och de tidigare mysiga hålrummen blir otillgängliga under åtskilliga veckor. Ett bra bohållrum är ett som kan vara torrt i åtminstone fyra månader under den kritiska häckningsperioden: en månad för ruvning plus tre månader från kläckning till flygga ungar. En av de bästa hålligheterna i Iron Range-studien var i trädet "Smuggler's Fig". Denna hållighet översvämmades aldrig och samma hona hade sitt bo där från 1997 till 2008 när trädet slutligen föll. Under denna period födde hon mer än 20 ungar jämfört med många av hennes grannar som lyckades som bäst med en eller två flygga fåglar.

Påtvingat delande av en hona

Varje hona uppvaktas av upp till fem plikttrogna hanar som genomsöker omgivningen efter frukt. Då de återvänder till boet så stöter de upp frukt och frön in i honans näbb. Med stor möda lyckades vi fånga några hanar i nät som fastsatts i regnskogens tak. Vi anbringade då små sändare i deras stjärtfjädrar innan vi släppte dem. Detta visade sig vara en bra metod ur fåglarnas synvinkel eftersom det garanterade att sändaren föll av då de bytte fjädrar.

Det enda sättet att följa fåglarna över den oländiga regnskogsterrängen var att följa dem med radio från flygplan. Vi fann att hanarna kunde förflytta sig upp till 20 km vid varje tur för att hitta mat och de har territorier på upp till 100 kvadratkilometer. De arbetar verkligen hårt men belönas med parning om de ger tillräckligt med mat åt honorna.

VÅRA GENETISKA STUDIER AV fåglarnas DNA visade att hanarna inte är i släkt med varandra. De knuffas, hackar och klöser varandra för att få tillgång till en hona. De kan inte alla bli fädrar eftersom hon endast lägger två ägg åt gången. Våra genetiska studier visar emellertid att många av dem kan bli fädrar åtminstone en gång om de stannar hos henne tillräckligt lång tid. Detta kan hända om honan lägger en andra kull samma säsong eller över ett flertal år. En hane som vi studerade var fader till två ungar med samma hona med sju års mellanrum men misslyckades att få ungar med henne under mellantiden.

DE VUXNA HANARNA ÖVERTRÄFFAR HONORNA I ANTAL med omkring två till ett (av skäl som beskrivs nedan) och många avstår från faderskap trots sitt hårda arbete med att mata ungarna. För att öka sina chanser så bedrar de ofta sina partners och besöker mer än en hona. Vi såg några hanar som uppvaktade upp till fem olika honor i olika bon! De slog sig ned nära boet och kvittrade och tjattrade med honan. Ibland jagades de bort men vid flera tillfällen lyckades de para sig med henne. Detta parningssystem i vilket båda könen söker flera sexualpartners är olikt det hos alla andra papegojor. Hanar och honor bland de flesta papegojarterna lever i monogam (men harmonisk) äktenskaplig samlevnad. Det egendomliga systemet hos ädelpapegojorna tycks bero på den betydelsefulla bristen på bohålligheter som tvingar hanar till att dela honor och att söka möjligheter var som helst för parning och reproduktion när det inte lyckas hemma.

Olika färger har betydelse

I sista hand så orsakar bristen på bohållor också den omvända färgsättningen på hane och hona. Vi använde en teknik som är känd som spektrometri för att ta fram skälet till denna dimorfa fjäderdräkt. Detta innebar att vi måste fånga fåglarna och skanna deras fjäderdräkt och mäta omgivande ljus och färger i regnskogen med en spekrometer som kopplats till en dator. Alla hållrum är i klara färger och honorna sitter vanligen vid ingången med sina

huvuden och bröst skinande som fyrar. Deras klara färger ger en tydlig signal till andra honor att "detta hålrum är upptaget."

En sådan tydlig och stark signal är väsentlig i honornas tävlingsinriktade värld där ägarskapet av en bohåla är en sådan fördel men den har ett högt pris. Äldre honor med bra håligheter kan använda dem för att undgå visa dessa signalfärger. Allt de måste göra är att gömma sig inuti hålrummet då ett rovdjur är i antågande. De yngre honorna utan håligheter har inte denna möjlighet. Fastän de gör sitt bästa för att gömma sig i grönskan så är de besvärande iögonfallande för rovdjur och attackeras dubbelt så ofta som hanarna av pilgrimsfalk (*Falco peregrinus*) och rödbrun spökuggla (*Ninox rufa*).

Färgen hos ädelpapegojhanarna är mycket olika honornas av goda skäl. Då man beaktar faktumet att honorna stannar i sina hålrum medan hanarna befinner sig i grönskan så blir det hela förståeligt. Hanarna spenderar nästan hela sin tid i trätopparna och olikt honorna behöver de smälta in i sin gröna omgivning i säkerhet från rovfåglar. De behöver emellertid också vara klart färgade och pråliga när de tävlar om honornas uppmärksamhet vid bohålorna. För att uppnå denna dubbla verkan har deras gröna färg en speciell kvalitet. Den glänsar starkt i ultravioletter våglängder som är utanför rovdjurens förmåga att se, inklusive människors. Hanarna tycks vara matt gröna och kamouflerade för hökar och ugglor (och oss) då de samlar mat men är pråligt gröna för andra ädelpapegojor vid bohålorna. Det var endast genom att använda spektrometer som vi kunde upptäcka denna gömda färg.

Honornas röda färg kontrasterar med den glänsande gröna färgen hos hanarna då hon glider ur boet för att få mat och detta är en naturens verkligt vackra skådespel. Fastän det tog 10 år av ansträngande fältarbete att komma så långt som vi har gjort i att lösa Hamiltons mysterium och att ha förstått varför ädelpapegojorna dödar sina hanungar så var belöningen för ansträngningen att finna varje pusselbit otroligt stor. Namnet "Eclectus" (med grekiskt ursprung eklektisk) är verkligen lämpligt eftersom fåglarnas ekologi, färg och sexuella beteende är verkligt remarkabla i sin variation och underlighet.

Rob Heinsohn är professor i evolutionär och bevarandebiologi vid Fenner School of Environment and Society, Australian National University. Han har arbetat med många sorters vertebrater som inkluderar lejon och pytonormar men har specialiserat sig på papegojors beteende och deras bevarande. Hans mest närliggande projekt är om metoder att spåra hotade svalparakiters flyttrörelser från sina häckningsplatser på Tasmanien till Australiens kontinent.

Bildtexter:

(överst) Även ungar av ädelpapegoja som är betydligt yngre än dessa kan särskiljas till kön på grund av färgen på duset. Hanar är ljus grå och honor mörkt grå.

Ädelpapegojornas könsbaserade vana att döda ungar innebär att ungar av hankön ofta puffas ut från boet av honor som har bon av dålig kvalitet. Detta tillåter dem att producera åtminstone en unge under en mera koncentrerad och kort häckningsperiod innan översvämningar drabbar boet.

Bristen på bra bohåligheter i träd spelar stor roll i ädelpapegojans dramatiska omvända dimorfism. Honorna skyddar envetet sina hålrum.

Hanens lysande gröna färg hjälper dem till kamouflage i grönskan. Honans röda färg tjänar som varning i skyddet av sin bohåla.

En del i svårigheten att studera ädelpapegojor är att deras bohålor befinner sig i extremt höga träd och det är en utmaning att nå dem.

Att hjälpa gråpapegojor i Kamerun

Av Emily Talkington

MED ENDAST NÅGRA FÅ TIMMARS SÖMN och med tunga ögon på grund av min 50 timmars resa från mitt hem i Kalifornien till mitt nya temporära hem i Kamerun i Västafrika så började jag mitt arbete som veterinärvoluntär vid "Limbe Wildlife Centre". Jag var upprymd av att hjälpa till även om hettan och fukten i tropikerna och jetlaggen gjorde att mina första dagar i Limbe kändes som i ett töcken.

Den 7e december 2010 kungjordes av LAGA, "Last Great Ape Organization" och MINFOF, "Ministry of Forestry and Wildlife" att de tagit hand om ytterligare ett antal afrikanska gråpapegojor (*Psittacus erithacus*) och att dessa var på väg till "The Limbe Wildlife Centre". "The Wildlife Centre" hade bara 3 timmar på sig att förbereda ankomsten av 600 papegojor. De var tvingade att leta efter en plats att ha dem på och dessutom att få fram foder och extra hjälp. De flesta andra konfiskerade papegojor har tidigare tagits vid flygplatser och förts till Limbe, men denna samling fåglar hade tagits från en lastbil på väg från Douala till Tiko, en liten hamnstad med rutt till Nigeria. Som så ofta är fallet hade de transporterats i små trånga utrymmen, många tillsammans, utan mat eller vatten under okänd tid och de var i dåligt skick då de anlände. Olyckligtvis var också många döda eller mycket sjuka.

FÅNGANDET OCH SMUGGLANDET av afrikanska gråpapegojor i Kamerun är skenande och har troligen lett till en minskning av populationen över hela regionen. "The Limbe Wildlife Centre" är en fristad som finns vid den västra kusten i Kamerun och sköts av NGO Pandrillus och den kamerunska regeringen. Den är hem och skötselplats för över 200 föräldralösa människoapor och andra olika slags apor samt några reptiler. Fastän de saknar adekvata lokaler för papegojor, särskilt i denna skala, har centrumet blivit den regionala myndigheten för konfiskerade papegojor och har alltid en öppen dörr för nya fåglar. Mellan 2007 och 2010 mottog de och tog hand om över 3 500 gripna gråpapegojor. Även om det var en väldigt stor utmaning har de alltid plats för dem inom det lilla karantänområdet för människoapor och kunde rehabilitera fåglarna tills de kunde släppas ut i skogen igen där de hör hemma.

PAPEGOJORNA SOM GREPS i december 2010 hade varit i sitt tillfälliga hem i Limbe några veckor innan min ankomst med stort behov av mediciner och ringar donerade av World Parrot Trust (WPT). Efter ankomst släpptes de papegojor som var friska och kunde flyga till närliggande skogsbeklädda Mt. Etinde direkt. De sjuka och skadade fåglarna togs om hand för vård i centrumets karantän. Då jag anlände började vi genast med medicinsk hjälp åt varje papegoja och gav injektioner med antibiotika och maskmedel och märkte dem. Tråkigt nog hade plundrarna klippt eller bundit vingarna för att hindra dem att flyga och de hade använt klister för att fånga dem. Fåglarnas förstörda fjädrar rensades från klister eller togs bort under bedövning. Det senare sättet innebär snabbare tillväxt av fjädrarna och en kortare tid för rehabilitering vilket är bättre för både fåglarna och centrumet.

Därefter flyttades de fåglar som var friska nog och med en något så när bra flygförmåga till en nybyggd stor bur byggd av trä där fåglarna kunde öva. Den var lokaliserad i den vackra, skuggiga och lugna 48 hektar stora botaniska trädgården i Limbe. Den ligger på bekvämt avstånd tvärs över gatan från "Wildlife Centre". Om än fåglarna hölls i bur så uppskattade de förflyttningen. Deras läten förändrades helt från att vara fulla av stress till att vara tydligt nöjda. Vi var försiktiga och försäkrade oss om att papegojorna hölls på en privat plats, deras burar var täckta med grön vegetation och så långt borta från människor och andra djur som möjligt medan de fortsatte att förbättra sin flygförmåga.

Frisläppningsplatsen i den kraftigt gröna och lummiga botaniska trädgården var mycket vacker! En klar och snabbt rinnande flod meandrar genom den gröna, jungfruliga trädgården som är full med palmer, mangrove och olika ormbunkar, växter och massiva gamla träd som har varit där i hundratals år. "Limbe Botanic Gardens" är den andra äldsta botaniska trädgården i västra Afrika och i denna finns en myriad av vilda däggdjur, ormar och fåglar. Palmerna är fulla av nötter som är papegojornas favoritmat.

Så fort som vi såg att fåglarna kunde flyga påbörjades förflyttningen av dem till botaniska trädgården. Och vilken dag vi upplevde då den magiska frisläppningen påbörjades! Vi hade alla arbetat så flitigt på rehabiliteringen och vi ville att frisläppningen skulle gå lugnt och framgångsrikt till. Vi öppnade dörren till flygburen och lät fåglarna då de ville flyga ut genom dörren och ut i skogen. De flesta flög vackert iväg och högt upp i träden. Ett fåtal som hade viss svårighet att flyga fördes tillbaka till buren för mer övning och skötsel. Att se fåglarna flyga upp i omgivande träd efter att ha behandlats så illa av plundrarna och sedan tvingats stanna i fångenskap under rehabilitering var det bästa jag sett på årtal. Tårar kom i mina ögon då de ivrigt flög iväg och fann behagliga och säkra platser att vila på högt upp i träden. Vi lade färsk frukt, grönsaker, nötter och vatten dagligen till dem på det höga burtaket, medan de lärde sig att skaffa mat i omgivande buskar och träd.

LIMBE BOTANISKA TRÄDGÅRD är mycket likt gråpapegojornas naturliga habitat med undantag för att den är placerad mitt i en brusande stad där det ändå är relativt säkert och där besökare kan se dem uppe i träden och uppskatta deras skönhet och närvaro. Det visade sig att de skulle trivas väldigt bra där! De var fria att flyga från trädgården till den närliggande skogen i Bimbia-Bonadikumbo och ibland gjorde de det. Till sista fria!

Innan jag lämnade Kamerun ett antal månader senare så besökte jag den botaniska trädgården en sista gång. Det visade sig att de flesta av papegojorna som frisläppts fortfarande var i området och kvittrade och visslade glatt högt upp i trädtopparna. Jag kunde se dem flyga från träd till träd i jakt efter de bästa nötterna eller mangon och jag kunde bara le. Jag blev än en gång tung i ögonen men inte av utmattning denna gång utan av glädjen att se papegojorna leva fritt och klara sig så bra. Arbetarna i botaniska trädgården berättade för mig att de älskade närvaron av papegojorna och de njöt av att visa dem för folk som alltid var förtjusta över att se och höra dem kvittra i sin naturliga miljö. Att se gråpapegojor i sitt egna habitat är en fantastisk sällsynt upplevelse och jag kände att jag haft stor tur att uppleva detta.

Flera månader efter min avresa från Kamerun fick jag nyheten att alla papegojor nu lämnat "Limbe Botanic Gardens". Måhända sökte de en större skog? En som var större och djupare med säkrare häckningsplatser eller som erbjöd en större variation fodermässigt? Stannar de

i Kamerun? Eller flög de till ett närliggande land? Jag hoppas verkligen att de endast kommer att kunna ses i träd eller mot himlen och inte hoptryckta i små trälådor på väg till ett rehabiliteringscentrum igen.

Emily Talkington är veterinär specialiserad på vilda djur och hon har rest och arbetat i Afrika många gånger under gångna 14 år. Nyligen tillbringade hon 6 månader i Kamerun och arbetade som volontär vid "The Limbe Wildlife Centre" och "Sanga-Yong Chimpanzee Sanctuary". Hon planerar redan sin nästa resa tillbaka till Afrika!

Bildtexter:

Tusentals gråpapegojor har konfiskerats från plundrare i hela Afrika.

FlyFree har uppmanat fler organisationer att ge stöd till anförskaffning av lokaler och kvalificerad personal vilket i slutändan betyder att fler fåglar framgångsrikt kan rehabiliteras och sedan frisläppas.

Gråpapegojor i handel

Ändring av status:

I februari 2012 så bedömdes båda arterna av gråpapegoja (*Psittacus erithacus* and *P. timneh*) som sårbara av IUCN och är därför listade som globalt hotade arter.

FlyFree-hjälp:

World Parrot Trust har genom sitt FlyFree-program arbetat med att skapa ett nätverk med lokaler för att sköta dessa konfiskationer som sker i hela Afrika. Vi har bidragit till ansenliga fonder under flera år med andra involverade organisationer och har därmed kunnat erbjuda skötselråd om foder, hygien och grundläggande skötsel. Vi har fonderat medel till mediciner, burar, veterinärer och foder och har hjälpt till med råd under hela processen. Så omedelbart då konfiskeringar sker kan fåglarna tas om hand och frisläppas så snart som möjligt.

Nyligen utförda konfiskeringar:

Kamerun (7), Uganda (2) och 1 var i Kenya, Sydafrika, Demokratiska republiken Kongo samt helt nyligen i Liberia och Congo-Brazzaville. Totalt innebär dessa konfiskeringar att mer än 3 500 fåglar berörts.

Att hjälpa gråpapegojor i Kongo

Av Cristiana Senni

Republiken Kongo och angränsande Kongo-Kinshasa är de två sista länderna som exporterar vildfångade gråpapegojor (*Psitticus erithacus*).

Polisen i Republiken Kongo beslagtogs ca 160 gråpapegojor i november 2011 och förde dem till "Wildlife Conservation Society's" (WCS) fältläger, som ligger i ett skogsområde i norra delen av landet och där en existerande bur anpassades för papegojorna.

Vi vid World Parrot Trust kontaktades kort efteråt och vi hjälpte till med så många råd som möjligt om behandling, inhysande och diet.

Som tur var kunde Dr Ken Cameron, vilddjursveterinär på WSC-Kongo, snabbt undersöka papegojorna och separera friska individer från de som behövde mera vård.

Ju mer vi involveras i beslagtagningar av gråpapegojor, desto mer lär vi också om de olika metoder som används i Afrika för att fånga fåglar och vilka utmaningar de ger för fåglarnas rehabilitering.

I detta fall, som i Kamerun (sidan 8), är många papegojors fjädrar täckta av lim eller är fjädrarna ihopbundna med ett snöre. Ett vanligt sätt att fånga fåglar är med lim. Snöret används för att binda ihop flygfjädrarna i ena vingen så att fågeln inte kan flyga. Detta kan orsaka infektioner då nya fjädrarna inte kan växa ut fritt eftersom de gamla och bundna fjädrarna hindrar det.

De goda nyheterna i detta fall var att trots provningarna visade sig större andelen av gråpapegojorna vara i bra skick. I mars bestämde WCS-Kongo att utvärdera papegojornas status för att se hur många som kunde frisläppas. De bad oss om hjälp med en fågelspecialist. Dr Davide De Guz från "World Parrot Trust Field Veterinary Team" satt snart den 15e mars på flyget till Brazzaville, Kongo.

Han reste 2010 till Kongo-Kinshasa tillsammans med Dr Gino Conzo och Noel Arinteiro på uppdrag av World Parrot Trust för veterinärhjälp åt en större grupp gråpapegojor som beslagtogs. För att komma till Kongo reste Dr Davide två dagar med Dr Ken Cameron. När de kom fram märkte de att största delen av limmet som hade täckt fjädrarna hade sköljts bort med regnet. Det var riktigt goda nyheter, eftersom det betydde att papegojorna i fråga kunde flyga igen och släppas fria. Det betydde också att det fanns mer tid att fokusera på papegojor som inte var friska än, göra tester och reparera kvarvarande skadade fjädrar med tekniken känd som 'imping'. 'Imping' är en process som ersätter skadade eller brutna flygfjädrar genom att spjåla friska fjädrar i en del av existerande skaft. Den största fördelen med 'imping' är att fågelns flygförmåga omedelbart återställs.

Dr Davide och Dr Ken kunde i slutet av mars frisläppa alla utom 60 av papegojorna. Kvarvarande fåglarna behövde längre tid för rehabilitering. Det var första gången, så vitt vi vet, som beslagtagna gråpapegojor släppts fria i Republiken Kongo. Vi önskar att framtida beslagtagningar slutar på samma sätt.

Vi är ytterst tacksamma "Wildlife Conservation Society" och speciellt Dr Ken Cameron och Dr Paul Telfer för deras ansträngningar att hjälpa dessa papegojor vilket ledde till ett så framgångsrikt resultat. Vi tackar också Dr Davide De Guz som på volontärbasis hjälpte papegojor i Kongo.

Christiana Senni har varit medarbetare vid World Parrot Trust sedan 2000 och är vår representant i Italien sedan 1997. Under de senaste åren har hon blivit mer och mer involverad i frågor relaterade till handel med vilda fåglar och hon har hjälpt till med att samordna WPTs svar i flera beslagtagningar.

Bildtext:

Att limma nya fjädrar i skaften på de under tillfångatagandet skadade fjädrarna kallas för 'imping'. Det är ett bra sätt att snabba på med frisläppningen av annars friska fåglar.

PET-sidor

Medarbetare i detta nummer är Anna Young som tog sin Ph D vid New Mexico State University. Hon studerade undulaternas lärande av ljud, beteende och social stress. Innan

hon började sina studier arbetade hon vid Phoenix Zoo som djurskötare och i Reid Park Zoo som lärare. Anna önskar fortsätta sin passion i att arbeta med papegojor och i djurparker i sin senare i år nya position som lärare i zoologiska och bevarandevetenskapliga programmet vid Otterbein University i Ohio.

Länge leve papegojan

Papegojornas livslängder är material för legender!

Vi har alla hört historier om papegojor som levt längre än sina ägare. Men hur många år kan vi faktiskt förvänta arterna leva?

Forskarna har svårt att göra studier på vilda papegojors livslängd eftersom det redan kan vara svårt att följa papegojor kortare tid utan att tala om flera decennier. Eftersom det inte finns så mycket tillgänglig data, började jag och några medarbetare beräkna hur länge papegojorna lever i fångenskap. Vi använde data som hade inhämtats i djurparkerna. Den här informationen är intressant för papegojägare likväl som viktig för bevarandeplaner, dvs. hur man till exempel hanterar häckningsprogram för fåglar i fångenskap.

”International Species Information System” (ISIS) är en global databas för den zoologiska världen och innehåller information från djurparker runt om i världen om djurs födelse, död och flytt samt medicinska uppgifter. Data har samlats under längre tid än två sekler och om tusentals olika djurarter som lever i fångenskap. Tillsammans med min laboratoriekollega Elizabeth Hobson, rådgivare Tim Wright och ISIS databasdirektör Laurie Bingaman Lackey samlade vi mer än 80 000 uppgifter om papegojor från de senaste två hundra åren.

Vi analyserade materialet för att kunna bestämma hur lång tid papegojorna i genomsnitt levde och häckade i fångenskap. Vi kom fram till att vissa individer levde ytterst länge. ISIS rekord går till en moluckkakadua (*Cacatua moluccensis*) som blev 92 år gammal! Men som helhet levde papegojor i fångenskap inte så lång tid som förväntades. I själva verket av 260 analyserade arter hade bara 11 arter, förutom moluckkakadua, individer som levt längre än 50 år i djurparken (figur 1). Enligt ISIS anteckningar hade över hälften av papegojarterna inte individer som hade levt längre än 22 år. Men när vi analyserade fåglar som fortfarande lever, märkte vi att de lever längre än tidigare generationer, vilket betyder att skötseln av papegojor i fångenskap har förbättrats med tiden. Större papegojarter lever i allmänhet längre än mindre arter (figur 2). Skillnaden i livslängd mellan större och mindre papegojor kan vara ett decennium.

Vi tog en närmare titt på sex typiska papegojklader (var och en representerar en gren av relaterade arter på det evolutionära ’livets träd’) som är speciellt intressanta för bevarandet: kakaduor, lorier, rosellor, aror, parakiter och amasoner. Vi märkte att kakaduor hade den högsta genomsnittliga längsta livslängden av sex klader, medan aror och amasoner hade högst genomsnittlig medianlivslängd. Det här betyder att kakaduorna har potential att leva länge, men de flesta individerna gör inte det, och många av dem lever inte genomsnittligt lika länge som enskilda aror och amasoner.

Flera papegojarter som gulskuldrad amason (*Amazona barbadensis*), Puerto ricoamason (*A. vittata*), Haitiamason (*A. ventralis*), ljusröd ara (*Ara macao*), Mauritiusparakit (*Psittacula echo*) och rubinlori (*Vini kuhlii*) har med framgång släppts fria från fångenskap. På grund av möjligheten till flera frisläppningar har vi också analyserat häckningsparametrar för att kunna ge råd om fågeluppfödning i fångenskap. Vi analyserade honors häckningsparametrar

såsom ålder vid första och sista häckning inom alla arter och mera detaljerat för sex klader. Vi kunde inte göra samma analys för hannar eftersom faderskapet inte alltid är klart. Resultaten varierade för olika arter. Vissa mindre arter kan häcka före ett års ålder, vissa större arter kan häcka vid 40 års ålder.

Vi var också intresserade av den postreproduktiva tidens varaktighet, alltså hur lång tid individen lever efter att ha slutat reproducera. Vi märkte att tiden är relativt lång och att den varar lika många år som papegojor är aktivt reproducerande. Det finns några arter (människor är en av dem) vars postreproduktiva tid närmar sig deras reproduktiva tid. Vi måste förstås ta hänsyn till att data kommer från djurparkerna där alla papegojor inte har någon potentiell häckningspartner. Men vi kan i alla fall dra tre möjliga slutsatser från data: 1) papegojorna i djurparkerna har inte sådana förutsättningar att de kunde vara reproduktiva och häcka länge, 2) papegojorna hindras häcka tidigare i livet jämfört med andra arter och 3) papegojorna i fångenskap har längre livslängd än i det fria och honorna lever längre än de har förmåga att producera ägg. Om slutsatserna är korrekta skulle det vara fördelaktigt för beslutsfattarna inom bevarandet att veta hur man bör inhysa och uppföda papegojor.

Vi ville också se om det fanns ett samband mellan livslängd, häckningsdata och bevarandestatus för papegojarterna som levde i djurparker. Vi använde IUCNs röda lista och angav bevarandekategori för varje papegojart i djurparken och kom på att majoriteten av papegojorna hörde till kategorin minst hotad (68 %). Några var något hotade (10 %) och sårbara (11 %) medan 7 % var utrotningshotade och bara 3 % var kritiskt utrotningshotade. Arterna som är listade i de tre mest hotade kategorier har längst genomsnittlig livslängd, de häckar senare i livet och de häckar längre tid än arterna som är listade i de två minst hotade kategorierna.

Vår studie har mångfaldiga konsekvenser för bevarandet. Först och främst borde djurparkerna ta hänsyn till livslängden i fångenskap när de bestämmer vilka arter som ska häcka. Vi föreslår att djurparkerna fokuserar på att låta utrotningshotade arter häcka och som klarar sig bra i fångenskap och som har ett existerande frisläppningsprogram. Vi föreslår också att ett långvarigt mål för papegojornas bevarande borde vara att forska om arter som inte klarar sig lika bra i fångenskap och förbättra deras skötsel och inhysning. Våra data kunde också användas som modell för stabiliteten i vilda populationer och visa hur frisläppningar kan öka minskande vilda populationer.

Våra data har också lyft intressanta frågor om postreproduktiva livslängder. Dessa kan visa djurparkerna om att de borde försöka inhysa och låta papegojorna häcka senare i livet än vad de kanske tidigare har försökt göra och dokumentera hur framgångsrika eller misslyckade de här försöken är. Sist, trenden som hade samband med IUCNs kategorier hur hotad arten är och livshistorieparametrarna antyder att vi förberedande kan identifiera vilka arter som kan bli hotade eller utrotningshotade och agera enligt detta och försöka förstärka vilda populationer. En äldre population kan t.ex. visa sig vara stabil i siffror men inte nödvändigtvis med tanke på demografi. När populationen blir äldre kan den förlora förmågan till reproduktion. Om det kommer för få eller inga nya fåglar alls till populationen kan den minska dramatiskt. Häckningsdata kan vara användbar när man vill förstå sådana svagheter.

Så vad betyder detta för papegojägare som vill se sina älskade sällskapsfåglar nå en mogen ålder? Eftersom vår studie inte visar varför papegojorna lever så länge som de faktiskt gör, antyder det faktum att papegojor i djurparker når högre åldrar idag att din papegoja kan leva ett långt liv om den har tillgång till modern bra diet och skötsel samt en berikande omgivning. Så du kan tillbringa många år med din befjädrade vän.

Rekord i livslängd

för alla 260 arter i denna studie kan ses i "Survival on the Ark: Life History Trends in Captive Parrots" i "Animal Conservation" – tillgänglig online i www.psittascene.org

Vad gäller om min fågel?

KOM IHÅG att individuella fåglars levnadstid liksom hos människor och andra djur varierar ansevärt. Faktorer som diet, motion och omsorg kan påverka resultatet dramatiskt. ISIS-sammanställningarna är en rikedom av information som sträcker sig så långt tillbaka som över 200 år. Som sådan täcker de en ansevärlig historia. Djurhållning, inte minst av papegojor, har nått långt sedan dess. Faktum är att god omsorg och djurhållning endast har utövats mera omfattande för papegojor de senaste 20-30 åren. Innan dess hade många fåglar mycket kortare liv på grund av dålig omsorg, diet, burhållning och medicinsk vård.

Beakta också att fram till 1990-talet hade många sällskapsfåglar sitt ursprung från det vilda. Vi vet från vårt arbete med handeln att många av dessa fåglar mötte otroligt svåra förhållanden innan de kom i vår vård som sällskapsfåglar. Din fågel har sin egen unika bakgrund, medicinska historia och livsstil – allt som bidrar till vad vi alla hoppas – ett långt och lyckligt liv. World Parrot Trust

Längsta levnadstiden

De längst levande papegojarterna (baserat på ISIS-sammanställningar), var och en med en individuell levnadstid på mer än 50 år och längre är:

Moluckkakadua (*Cacatua moluccensis*), Inkakakadua (*Lophocroa leadbeateri*), större gultofskakadua (*Cacatua galerita*), rosenkakadua (*Eolophus roseicapilla*), gulnackad amason (*Amazona ochrocephala*), grönvingad ara (*Ara chloropterus*), guldparakit (*Guaruba guarouba*), Solomonkakadua (*Cacatua ducorpsii*), röststjärtad korpkakadua (*Calyptorhynchus banksii*), mindre soldatara (*Ara militaris*), hyacintara (*Anodorhynchus hyacinthinus*) och kea (*Nestor notabilis*).

Bildtexter:

Sammanställningar från zoologiska trädgårdar analyserades för att bestämma livslängden hos individer och papegojklader. Moluckkakaduan (till höger) hade den längsta individuella livslängden om 92 år. Totalt hade amazonpapegojor och aror den längsta medianåldern.

Figur 1. Sällskapspapegojor i ISIS-sammanställningarna har inte så lång livslängd som kunde väntas.

Bara 7 % av papegojarterna i sammanställningar från zoologiska trädgårdar är hotade; 3 % är kritiskt hotade arter såsom den blåstrupiga aran.

Av 260 arter som analyserats hade 12 individer levt längre än 50 år i fångenskap, bland dem den nya zeeländska kean.

Figur 2. Större papegojarter tenderar att leva längre än små.

Kryssning med fokus på papegojor

Av Carol Cipriano (kryssningskoordinatör) och Tanya Martinez (passagerare)

Om du någonsin har rest till ett sommarläger som barn och upplevt tjusningen med bekymmersfria dagar, kan du förstå hur det är att vara med oss på en kryssning för papegojentusiaster. Att dela ljusa minnen med andra likasinnade skapar mer än någonting annat långvarig vänskap.

Alla dina bekymmer och din stress försvinner och du behöver bara njuta av upplevelsen och av att lära tillsammans med gruppen.

Kryssningen 2011 tog oss till Cozumel, Honduras och Belize. Före kryssningen hade vi vår första rundtur till papegojor vid Natural Encounters Inc (NEI) i Winter Haven, Florida. NEIs president och namnkunniga djurdressör Steve Martin visade oss den magnifika anläggningen. På 'ranchen' lever över 200 fåglar och de representerar över 50 arter, bl.a. papegojor, rov- och kråkfåglar. NEI är välkänt för fritt flygande fåglar - uppvisningar i djurparker och stadion runt om i landet. Endast några minuter efter vår ankomst bjöd Steve och hans personal på en lysande uppvisning med fritt flygande grönvingade aror (*Ara chloropterus*). De praktfulla och högljudda fåglarna lämnade sina inhägnader för att flyga över oss och leka i trädtopparna. Efteråt gick vi runt resten av anläggningen, inklusive häckningsanläggningen för blåstrupiga aror (*A. glaucogularis*), ett vågat bevarandeförsök tillsammans med World Parrot Trust (WPT). Efter denna sagolika dag åkte vi tillbaka till Tampa och gick ombord på Norwegian Star för resten av vårt äventyr.

Några dagar senare dockade vi i Belize och reste inåt land för att besöka WPT-partnern "Belize Bird Rescue" (BBR) där vi träffade Nikki Buxton och hennes make Jerry. Detta förtjusande par grundade BBR 2004 efter att ha träffat på ett par gulkindade amasonpapegojungar (*Amazona autumnalis*) som hade tagits från sitt bo och sålts olagligt. Deras passion att rädda, rehabilitera och släppa papegojor fria igen i naturen ledde till sist skapandet av räddningsanläggningen. BBR har hittills gjort över hundra framgångsrika frisläppningar. Nikki och Jerry var våra guider med lite hjälp från Harry – en vänskaplig vitpannad papegoja (*Pionus senilis*) och permanent invånare på anläggningen. De visade oss enorma flygburar i skogen där fåglarna förberedande hålls inför frisläppningen.

Efteråt åt vi hemlagad lunch och samtidigt lärde vi oss om papegojornas tillstånd i Belize. Bevarandefrågorna är hjärtslitande men vi var lättade och upplyfta över BBRs framgångar. Nikki har arbetat flitigt med utbildning av den lokala befolkningen för att främja välfärd och bevarande av papegojor i Belize.

Förtjusningen var stor inför vår sista rundtur till "Xcaret Ecological Park" i Cozumel, Mexiko. På denna vackra scen bland tropiska träd och Mayafolkets återställda ruiner och naturliga laguner fick vi ta en titt bakom scenen på parkens häckningsprogram med ljusröda aror (*Ara macao*). Xcaret har en imponerande population på över 800 aror och med nästan 100 häckningspar. De har Guinness World Record för ägg kläckta av aror, 2009 över 100 st.

De här fåglarna i fångenskap ska släppas fria i sydöstra Mexico för att stärka ett antal utrotningshotade ljusröda aror och mindre soldataror (*A. militaris*) i regionen. Som speciella gäster fick vi besöka häcknings- och tillvänjningsanläggningar där vi konkret fick möta

araungar och vi fick också vara med om äldre arors flygträningar. Att hantera aror var ett nöje men dagens höjdpunkt var när vi promenerade till ett bergskrön präglad av Mayafolkets arkitektur och fåglarna släpptes fria för deras dagliga flygtur kring parken. Vilken häpnadsväckande syn!

Det finns ingenting för papegojentusiaster motsvarande den här kryssningen.

Det var en otrolig upplevelse – berikande, informativ, och så rolig! Vi delade samkväm och kvällsmat med våra enastående, informativa och dynamiska talare – djurbeteendespecialist Susan Friedman, djurtränare Steve Martin och Joanna Eckles från World Parrot Trust – men det gjorde även skillnad för papegojor. Alla intäkter från utflykterna gick tillbaka till NEI, Belize Bird Rescue och Xcaret för deras ideella bevarandeprogram. Intäkterna från auktion, lotteri och kryssning gick till World Parrot Trust.

Kryssning för papegojentusiaster

28e oktober – 4e november 2012-05-10

Avgång från New Orleans, LA, USA

Kom med oss till den fjärde årliga kryssningen för papegojentusiaster. Upptäck några av de blåaste haven och bästa sevärdheterna i världen. Studera ombord vid papegojseminarier och besök exotiska landningshamnar. Ta möjligheten och se vilda papegojor. En lysande kryssning för alla papegojentusiaster! Det finns ingenting motsvarande för papegojentusiaster!

Ge stöd åt papegojornas bevarande under kryssningen. Lotterier, donationer och del av konferensavgifter går direkt till World Parrot Trust och WPTs ansträngningar att skydda papegojor.

Angöringshamnar: New Orleans, LA, Montego Bay, Jamaica, Grand Cayman, Cayman Islands, Cozumel, Mexico.

Talare på ombord: Dr Scott Echols (AvianStudios.com), Phoebe Linden Green (Santa Barbara Bird Farm) och David Woolcock (Paradise Park).

www.parrotloverscruise.com carolstravelttime@gmail.com

Papegojnyheter

Saknad Kakapo/ugglepapegoja funnen!

Det kom spännande nyheter från "Kakapo Recovery" rörande återupptäckten av Jane, en hona av okänd ålder, som hade saknats på Anchor Island de senaste två åren.

Forskaren Joris Tinnemans från "Department of Conservation" råkade vara på Anchor Island för att skjuta bort grenar från bokträden (ja, med ett gevär!) för att kontrollera frösättningen. Han fann inte särskilt många frön men någonting mycket bättre...

Joris sköt ner ett antal grenar från ett bokträd...och efter kontrollen av sändarfrekvenserna på Anchor Islands Kakapoer för att naturligtvis försäkra sig om att ingen fanns i närheten. Han slutförde räkningen på denna plats och fortsatte för att provta några fler. På vägen hem beslöt han sig för att åter kontrollera det första trädet. Det var då som Joris hörde ett rasslande i undervegetationen. Han tittade och såg att det var en Kakapo som satt ibland ormbunkarna! Han provade alla sändarkanaler med sin mottagare men fick inget annat än en signal för "Boomer" som var nära men inte helt nära honom.

Så vad gjorde han? Han tog upp fågeln, läste sändarnumret och skickade det till Kakapo-teamet. Svaret var, "WHOA, kan du fånga Kakapon igen? Det är Jane och hon har saknats sedan hennes sändare slutade fungera för nästan 2 år sedan"! Och Joris fångade henne igen och väntade till dess Daryl och Sarah från Kakapo-teamet anlände med en ny sändare. Heder åt Joris för hans räddningsaktion – det är det slags fynd vi alla drömmer om!

Källa: "Kakapo Recovery Program"

Tack - Att springa för papegojor

Floralöparen **Madeleine Lenke** springer flera km medan hon främjar World Parrot Trust. Madeline sände detta foto från "Torrey Pines Race for Research", ett halvmaraton. Hon skrev, "Jag kom i mål på 1 timme och 46 minuter. Som ni kan ses så bär jag stolt en tröja med WPT-loggan tryckt på både framsidan och på ryggen. Jag försöker delta i så många lopp som möjligt och jag kommer att bära en WPT-tröja varje gång!

Jag är nu redo för Stockholm Marathon i Sverige den 2a juni med över 20 000 löpare. Naturligtvis kommer jag att springa i en WPT-tröja! Kanske finns det andra löpare som är medlemmar i WPT och som skulle vilja göra samma sak? Tack för ett fantastiskt jobb som ni gör – jag följer era uppdaterade nyheter på Facebook."

Tack och de allra bästa hälsningar till Madeleine!

Papegojhändelser - Tänk på papegojor 2012!

20e maj, 2012

Woking Leisure Centre, Surrey, UK

TRÄFFA WPTS STAB OCH FÖRTROENDEMÄN. Vi har en utställning vid den första uppvisningen organiserad av Parrots Magazine. Papegojentusiaster kan se fåglar och tala med experter om fåglarnas hälsa, omvårdnad och bevarande. Där kommer att finnas utställare som erbjuder foder och nöjesartiklar och en mängd olika produkter plus olika papegojförningar och bevarandeföreningar och till och med en tävling för talande papegojor!

Där kommer att finnas gratis arbetsmöten samt två olika presentationer av David Woolcock, WPT. Andra presentatörer är Neil Forbes MRCVS, Rosemary Low och John Hayward.

HÄLSA PÅ i World Parrot Trust-båset och delta i vår pristävling. Biljetter från www.parrotmag.com är rabatterade om du köper i förväg. Arbetsmöten inkluderas men reser plats eftersom antalet platser är begränsat.

www.parrotmag.com www.parrotmag.com/show-tickets 01273 464777

Arbetsmöte om beteende

30e september, 2012 (8:30 am - 4 pm)

Currumbin Wildlife Sanctuary, QSLD, AU

Nicholas Bishop och **Jim McKendry** – två av Australiens mest erfarna och engagerade djurtränare erbjuder en unik dag med fördjupning i konsten och vetenskapen om djurträning och beteende som heter "Building Rewarding Relationships with Positive

Reinforcement.” Eventet är strikt begränsat till 30 deltagare och en del av inkomna medel kommer att doneras till WPT.

☞www.pbec.com.au ☞jim@pbec.com.au ☞ 0421 175 841

Till Wendy Duggan Riches minne

En hyllning av Rosemary Low och Rosemary Wiseman

Vi är ledsna att tillkännage Wendy Duggans bortgång, Putney (London, UK) den 21a februari.

Hon var känd för sin stora tillgivenhet för papegojor, särskilt kakaduor, med vilka hon delade sitt hem i många decennier från åtminstone 1950-talet. I många år arbetade hon för BBC i samband med barnprogram. Hennes större gultofskakadua “Katoo” blev berömd för sina regelbundna uppträdanden i “Playschool”.

Wendy var aktiv medlem i “Southern Foreign Bird Club” från dess start 1963. Hon visade upp kakaduor i de årliga uppvisningar och vann många priser med dem. Hon var stolt över att vara en “Fellow of the Zoological Society”.

Wendy var alltid förtjust över att träffa fågelvänner och var alltid nyfiken att höra om deras nyheter. Hon hade en mängd historier från tidigare dagar och var en högst underhållande berättare. Wendy delade ett intresse för konst och antikviteter med sin make – särskilt alla föremål som hade någon sort förbindelse med fåglar och djur. Ryktet säger att då “Queen Mother” bestämde sig för en kakadua så bad hon Wendy om en. I utbyte fick Wendy åtskilliga flaskor mycket exklusiv konjak!

Wendy var aktiv under åren då WPT bildades och hon gav uppmärksamhet åt många WPT-projekt i nationella televisionen BBC. Hon var en underbar och mycket hjälpsam dam som var hängiven papegojor. Kondoleanser till hennes make Ron.

OBS! WPT finns på Facebook liksom WPT Sweden (Scandinavia). Var gärna med och bidra!